

Arrest

nr. 98 196 van 28 februari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 20 december 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 november 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van eerste verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat S. SAROLEA, die tevens tweede verzoekende partij vertegenwoordigt, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing houdende de weigering van de erkenning van de status van vluchteling en de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van eerste verzoekende partij, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine te zijn, afkomstig uit Grozny, gelegen in de Tsjetsjeense Republiek, Russische Federatie. U woonde er samen met uw echtgenote, A. R. (...) (OV 6.686.789). Eind 2009, begin 2010 werd in Tsjetsjenië een emir van de rebellen genaamd C. (...)

gevat. Al snel deed het nieuws de ronde onder de bevolking dat hij in ruil voor zijn leven informatie zou hebben geven aan de ordediensten. Hij bekende dat een vertrouweling van president Kadyrov, een zekere S. (...) die commandant was bij het bataljon Yug, een aanslag beraamde op de president. Niet lang hierna werden S. (...) en nog een twintig- à dertigtal medewerkers en familieleden van S. (...) dood teruggevonden. Hoewel er over de dood van S. (...) niets in de media verscheen in Tsjetsjenië, verspreidde het nieuws (en videobeelden van de lichamen van de gedode personen) zich snel onder de bevolking. In de nasleep werden ook alle vrienden en kennissen van S. (...) ondervraagd en/of aangehouden. S. (...) was bevriend geweest met uw broer B. (...) en had hem werk bezorgd als elektricien op een militaire basis. Na de dood van S. (...) werd uw broer gewaarschuwd door zijn vriend M. (...), die ook deel uitmaakte van het bataljon Yug, dat hij moest vluchten. Met de hulp van M. (...) vertrok uw broer op 15 februari 2010 naar Kazachstan. Kort na zijn vertrek begonnen uw problemen. In eerste instantie werd u opgebeld waarbij u vragen werden gesteld over uw broer. Daarna werd u telefonisch bedreigd met arrestatie. Op 20 februari 2010 ontving u een eerste politieconvocatie op uw naam. U moest u diezelfde dag aanmelden bij de districtspolitie (ROVD). U ging niet in op deze convocatie. Op 25 februari 2010 werd u thuis gearresteerd door mannen in camouflage-uniformen. U werd twee dagen lang vastgehouden en ondervraagd over uw broer. U werd hierbij mishandeld. Na uw vrijlating bleef u thuis wonen. U merkte dat u in het oog werd gehouden en u werd telefonisch onder druk gezet. Eind februari bent u thuis gevlucht. U nam een taxi naar Khasav-yurt, Dagestan, en van daaruit een bus naar Moskou. U verbleef tot uw vertrek uit Rusland bij een vriend van uw broer die daar woonde. Na uw vertrek uit Grozny kregen uw ouders telefoontjes waarin ze werden aangemaand om hun zonen te laten terugkeren. Ook kwam er nog een politieconvocatie op uw naam. Uw vrouw vervoegde u in Moskou op 3 september 2010. Jullie vertrokken onmiddellijk met de trein naar Brest, Wit-Rusland, en reisden van daaruit naar de Poolse grens. Op 5 september vroegen jullie daar asiel aan maar jullie reisden een dag later al verder naar België, waar jullie asiel aanvroegen op 13 september 2010.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

U verklaart uw land van herkomst te hebben verlaten nadat u problemen had gekregen met de ordediensten die op zoek waren naar uw broer B. (...). U werd op 25 februari 2010 thuis gearresteerd en meegenomen. U werd twee dagen lang vastgehouden en ondervraagd over uw broer. U werd pas vrijgelaten nadat u beloofd had samen te werken met de ordediensten. (CGVS 1 d.d.11/10/2011, p.12; CGVS 2 d.d.01/06/2012, p.11-12) Bij een eventuele terugkeer naar Tsjetsjenië vreest u gedood te worden. (vragenlijst CGVS, p.3)

Er dient echter te worden besloten dat u er niet in slaagt het door u verklaarde asielrelaas aannemelijk te maken omwille van de onderstaande redenen.

Vooreerst werden er tegenstrijdigheden vastgesteld tussen uw verklaringen en deze van uw vrouw aangaande jullie verblijf in Moskou. U verklaarde dat u, na uw vlucht uit Tsjetsjenië in het begin van maart 2010, een half jaar lang bij A. (...), een vriend van uw oudste broer, in Lubertyz (Moskou) verbleef. (CGVS 1, p.5, 10) Uw echtgenote zou u daar begin september 2010 vervoegd hebben. Jullie zouden elkaar op het station in Moskou teruggezien hebben en direct naar Brest, Wit-Rusland, vertrokken zijn. U stelde uitdrukkelijk dat uw echtgenote niet meer in Moskou overnachtte. (CGVS 1, p.10) Uw echtgenote verklaarde daarentegen dat zij u na haar aankomst in Moskou terugzag in het appartement waar u zelf verbleef. Geconfronteerd met uw verklaring als zou u uw vrouw al in het station terug hebben gezien, wijzigde zij haar verklaringen en stelde ook dat ze u al terugzag in het station, dat u daar treintickets kocht en dat jullie de dag nadien vertrokken uit Moskou. (R. (...)) – CGVS, p.6) Deze wijziging (naar uw versie van de feiten) verklaart echter nog steeds niet de aanvankelijke

verklaringen van uw echtgenote over waar jullie elkaar ontmoetten in Moskou, zodat de tegenstrijdigheid niet opgeheven wordt. Bovendien waren haar verklaringen aangaande de dag van jullie vertrek nog steeds tegenstrijdig met deze van u. Hiermee geconfronteerd bleef uw echtgenote bij haar eigen verklaringen (R. (...) – CGVS, p.6), hetgeen de tegenstrijdigheid geenszins verklaart. Bovendien waren ook de verklaringen van uw echtgenote over de plaats waar zij zou hebben overnacht tegenstrijdig met deze van u. Zij verklaarde immers dat jullie bij Ma. (...), een familielid langs uw vaders kant, overnachtten en dat u ook voordien altijd bij hem had verbleven. (R. (...) – CGVS, p.6-7) Geconfronteerd met uw verklaringen over de persoon bij wie u had verbleven in Moskou, verklaarde uw vrouw dat ze deze mensen in Moskou niet kende en dat u daar (in Moskou) een oom en een kennis had. (R. (...) – CGVS, p.7) Dit kan echter geenszins de tegenstrijdigheid opheffen. Immers, aanvankelijk had uw vrouw niet aangegeven te twifelen over uw band met de persoon bij wie u gelogeed had (en bij wie ook zij overnacht zou hebben), noch over diens naam. Bijgevolg wordt de geloofwaardigheid van jullie beider verklaringen over uw vermeende verblijf in Moskou en jullie vertrek aldaar in ernstige mate ondermijnd.

De geloofwaardigheid hiervan wordt bovendien verder ondermijnd door de vaststelling, na de gehoren en na grondige studie van de gehoren, dat de verklaringen van uw echtgenote aangaande een ander, gerelateerd punt niet coherent waren met de door jullie neergelegde documenten. Uw echtgenote verklaarde dat zij jullie internationale paspoorten samen met uw broer en moeder ging afhalen op de paspoortdienst (in Grozny) “zo’n twee à drie maanden” na uw vertrek uit Tsjetsjenië (R. (...) – CGVS, p.5), dat u situeerde in het begin van maart 2010 (CGVS 1, p.10). Uit de door jullie neergelegde interne paspoorten blijkt echter dat jullie internationale paspoorten reeds uitgereikt werden op 5 april 2010, i.e. nauwelijks één maand na uw vermeende vertrek uit Tsjetsjenië. Bijgevolg rijzen er verdere twijfels over het door u verklaarde moment van uw vertrek uit Tsjetsjenië.

Voorts werd er na grondig onderzoek van uw opeenvolgende verklaringen een ernstige inconsistentie vastgesteld in uw verklaringen aangaande M. (...), de persoon die uw broer B. (...) zou hebben gewaarschuwd dat hij in gevaar was en moest onderduiken. Tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde u dat uw broer tegen uw vader had gezegd dat een zekere M. (...) hem gewaarschuwd had. U voegde hier nog aan toe dat u noch uw vader een persoon met die naam kenden. (CGVS 1, p.16) Tijdens het tweede gehoor verklaarde u dan weer dat u M. (...) kende bij zijn bijnaam “Roodharige M. (...)”, dat hij een vriend van uw broer en een militair was, en dat hij ook bij het bataljon Yug werkte. (CGVS 2, p.7, 8) Dat u tijdens het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde helemaal geen M. (...) te kennen om vervolgens tijdens het tweede gehoor plots allerlei gegevens over hem te weten, is geenszins aannemelijk te noemen. Deze inconsistentie raakt aan de kern van uw asielrelaas daar de vlucht van uw broer – die mogelijk zou zijn gemaakt door M. (...) (CGVS 2, p.8) - aan de basis van uw problemen ligt. Immers, de ordediensten zouden u hard aangepakt hebben nadat uw broer gevlucht was (CGVS 1, p.12) omdat zij wilden dat u een terugkeer van uw broer zou bewerkstelligen zodat hij ondervraagd kon worden (CGVS 2, p.12).

Over uw vrijlating is een manifeste tegenstrijdigheid vastgesteld in vergelijking met de verklaring van uw vrouw. U verklaarde dat u in een bos werd achtergelaten; dat u te voet naar huis ging; en dat uw ouders en uw echtgenote aanwezig waren toen u thuis arriveerde. (CGVS 2, p.13) Uw vrouw verklaarde dan weer dat zij niet aanwezig was toen u thuis kwam. Zij zou u pas teruggezien hebben toen zij 's avonds terugkeerde naar huis. (R. (...) – CGVS, p.9) Geconfronteerd met uw verklaringen bleef uw vrouw erbij dat zij opgebeld werd door uw moeder met de mededeling dat ze naar huis moest komen (R. (...) – CGVS, p.9). Het vasthouden aan één versie van de feiten heft de tegenstrijdigheid evenwel niet op. Gelet op het feit dat u slechts één keer bent aangehouden en uit uw verklaring afgeleid kan worden dat deze aanhouding het meest ingrijpende vervolgingsfeit in uw asielrelaas betreft, mag evenwel verwacht worden dat jullie beider verklaringen op deze punten consistent zouden zijn.

Voorts werden er na grondig onderzoek van jullie beider verklaringen verschillende inconsistenties vastgesteld met betrekking tot uw aanhouding en de nasleep ervan. Zo verklaarde u dat u thuis werd meegenomen door mannen in camouflage-uniformen. (CGVS 2, p.11) Uw echtgenote, die bij uw aanhouding aanwezig zou zijn geweest, verklaarde dan weer dat deze mannen volledig zwarte uniformen droegen. (R. (...) – CGVS, p.8-9) Voorts verklaarde u dat u twee dagen werd vastgehouden (CGVS 2, p.11-12), terwijl uw echtgenote dan weer stelde dat u drie of vier dagen werd vastgehouden. (R. (...) – CGVS, p.8) . Aangaande uw vlucht uit Tsjetsjenië ten slotte, verklaarde u dat in het geheim kon vluchten uit jullie woning door vrouwenkleding te dragen en via het achtervenster en de woning van de burens naar een taxistandplaats bent gegaan. Daar zou u een taxi hebben genomen naar Khasav-yurt, Dagestan, van waar u met de bus naar Moskou zou zijn gereisd. U voegde hier nog aan toe dat u alleen reisde. (CGVS 2, p.14) Uw echtgenote verklaarde dan weer dat uw familieleden u naar Moskou brachten. (R. (...) – CGVS, p.9)

Bovenstaande tegenstrijdigheden en inconsistenties raken aan de kern van uw asielrelaas, met name uw onderduiken in Moskou, de vlucht van uw broer, uw arrestatie en de nasleep daarvan. Bijgevolg wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in ernstige mate ondermijnd.

De geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt verder ondermijnd door de vaststelling dat de verklaringen van u en uw echtgenote op belangrijke punten uiterst vaag waren.

Zo kon uw echtgenote uw arrestatie slechts zeer vaag situeren in de tijd. Gevraagd wanneer u gearresteerd was antwoordde zij in eerste instantie dat het in de winter (van 2010) was. Gevraagd of zij dit concreter kon situeren, antwoordde zij dat het in januari of februari was. (R. (...) – CGVS, p.8) Dat uw echtgenote het voornaamste vervolgingsfeit dat u persoonlijk hebt meegemaakt en waarbij zij zelf aanwezig zou zijn geweest niet accurater kan situeren in de tijd is weinig aannemelijk te noemen indien het werkelijk gebeurd zou zijn.

Voorts zijn ook uw verklaringen aangaande de dood van S. (...), de commandant van Yug die aan de basis van de problemen van u en uw broer zou liggen, zeer vaag en weinig coherent. Tijdens het eerste gehoor verklaarde u dat hij gedood werd ongeveer in februari 2010. (CGVS 1, p.15) Tijdens het tweede gehoor situeerde u zijn dood en die van twintig à dertig medestanders dan weer ongeveer eind 2009, begin 2010. (CGVS 2, p.7) Dat u dit feit niet accurater kan situeren in de tijd is weinig aannemelijk te noemen indien de problemen van u en uw broer werkelijk het gevolg zijn van S. (...) en zijn (vermeende) plannen om Kadyrov te elimineren. U verklaarde immers zelf dat er videobeelden van de lichamen circuleerden in Tsjetsjenië (CGVS 1, p.15) en dat iedereen in Tsjetsjenië op de hoogte is van het verhaal van deze commandant (CGVS, p.14, 16). In dit geval is het tevens weinig aannemelijk te noemen dat u de achternaam van deze commandant niet zou kennen (CGVS 2, p.4). Bovendien kon u evenmin de arrestatie van de rebel 'C. (...)' accuraat situeren in de tijd. Ook hier kon u enkel zeggen dat dit "min of meer eind 2009, begin 2010" was. Het zou nochtans hij geweest zijn die S. (...) verklakte en bovendien zou over zijn aanhouding wel bericht zijn in de media. (CGVS 2, p.5, 6)

Hierbij kan nog opgemerkt worden dat Cedoca, de researchdienst van het Commissariaat-generaal, informatie heeft teruggevonden over de aanhouding van en moord op een dertigtal leden van de Tsjetsjeense ordediensten in november 2009 (zie farde 'landeninformatie'). Bij de doden was een zekere S. B. (...), die gelinkt kan worden aan het bataljon Yug. Geconfronteerd met de naam 'S. B. (...)' bleek u deze echter niet te herkennen. (CGVS 2, p.17)

De door u neergelegde convocaties kunnen niet volstaan als objectieve stavingstukken van de door u verklaarde problemen. Uit deze convocaties blijkt enkel dat u naar de ROVD werd opgeroepen op 20 februari en 3 augustus 2010 in hoedanigheid van getuige. Er blijkt echter niet uit waarom u opgeroepen wordt. Bijgevolg kan dit uw verklaring als zou u ondervraagd zijn over uw broer niet op objectieve wijze staven. Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat in de Noordelijke Kaukasus officiële documenten tegen betaling kunnen worden bekomen. Gelet op de eerder in onderhavige beslissing gedane vaststellingen dient dan ook te worden besloten dat deze convocaties niet volstaan om de geloofwaardigheid van uw asielrelaas te herstellen.

Wat betreft uw bewering als zou uw leven in Tsjetsjenië in gevaar zijn omwille van het feit dat u in België contact hebt met de familie G. (...), die zelf grote problemen zou kennen in Tsjetsjenië (CGVS 2, p.16) dient opgemerkt te worden dat u deze bewering geenszins kan onderbouwen. U stelde enkel mensen te kennen die in Tsjetsjenië opgepakt werden omdat ze contact hadden gehad met leden van de familie G. (...). Gevraagd hoe de autoriteiten in Tsjetsjenië of Rusland zouden weten dat u in België contact hebt met leden van deze familie, stelde u enkel dat de FSB alles weet. Nogmaals gevraagd hoe zij hierover te weten zouden komen, verwees u enkel naar roddels dat er spionnen zijn in Europa. (CGVS 2, p.16-17) Dergelijke blote beweringen kunnen geenszins volstaan om in uw hoofde te spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Bovendien dient opgemerkt te worden dat nergens uit uw verklaringen blijkt dat u in Tsjetsjenië al problemen had gekend omwille van de familie G. (...), en dit terwijl u samen met hen zou zijn opgegroeid (CGVS 2, p.16). Ten slotte dient opgemerkt te worden dat de eerder gedane vaststellingen in verband met de ongeloofwaardigheid van de door u verklaarde problemen omwille van uw broer ook de algemene geloofwaardigheid van uw asielverklaringen ondermijnen.

Bijgevolg blijkt uit uw verklaringen niet dat er sprake is van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van

strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten vermogen niet om de bovenstaande conclusies te wijzigen. Uw intern paspoort en dat van uw vrouw, jullie huwelijksakte en uw rijbewijs bevatten enkel persoonsgegevens die door mij niet in twijfel getrokken worden. Uw diploma middelbaar onderwijs en de puntenboekjes van uw hogere opleiding bevatten enkel gegevens aangaande uw opleiding die door mij niet in twijfel getrokken worden. De door u neergelegde usb-stick bevatten verschillende videofragmenten die volgens u handelen over de algemene toestand in Tsjetsjenië. U gaf echter zelf aan dat geen van deze fragmenten uw persoonlijke problemen aantoont. (CGVS 2, p.3) De Poolse asiëldocumenten tonen enkel aan dat u en uw vrouw in Polen asiel hebben aangevraagd. Ook dit wordt door mij niet in twijfel getrokken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, zijnde de echtgenote van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar tweede verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenoot.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partijen voeren in een enig middel de schending aan van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 en van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 57/7bis, 57/7ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van “het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen”.

2.2.1. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen het artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet louter vermelden zonder ook maar de minste verwijzing naar de bestreden beslissingen of de aanduiding hoe deze het voormelde artikel zouden hebben geschonden. Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt echter dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Gezien verzoekende partijen geen enkele concrete aanwijzing geven van hoe de bestreden beslissingen voormeld artikel 57/7bis zouden hebben geschonden, is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4.1. Verzoekende partijen stellen in hun verzoekschrift dat tweede verzoekende partij aan ernstige psychotische problemen lijdt en dat daarom de argumenten die gebaseerd zijn op haar verklaringen, die hier en daar verschillend lijken van eerste verzoekende partij, slechts een beperkte kracht hebben.

2.2.4.2. De Raad wijst erop dat in het door verzoekende partijen als bijlage bij het verzoekschrift gevoegde medisch attest weliswaar is vastgesteld dat tweede verzoekende partij psychische problemen kent, echter blijkt uit het medisch attest niet dat haar cognitief geheugen dermate is aangetast waardoor zij in de absolute onmogelijkheid verkeert een coherent en consistent relaas naar voor te brengen betreffende de wezenlijke elementen van haar asielrelaas die zij persoonlijk heeft meegemaakt. Verzoekende partijen brengen desbetreffend geen enkel bewijs bij. Het feit dat in het medisch attest vermeld staat dat ze zich pas na enige twijfel de leeftijd van haar kinderen kan herinneren toont dergelijke aantasting van het cognitief geheugen niet aan. Er dient bovendien te worden opgemerkt dat uit het gehoorverslag blijkt dat door tweede verzoekende partij geen specifieke opmerkingen werden gemaakt in verband met psychologische problemen waardoor het voor haar moeilijk zou zijn om zich bepaalde feiten te herinneren of dat zij zich wel eens zou kunnen vergissen. Voorgaand argument van verzoekende partijen is bijgevolg noch van aard om de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van beide verzoekende partijen te weerleggen, noch van aard om de vaagheden in de verklaringen van tweede verzoekende partij te weerleggen.

2.2.5.1. Inzake de door verwerende partij vastgestelde tegenstrijdigheid omtrent de aanwezigheid van tweede verzoekende partij bij de thuiskomst van eerste verzoekende partij na diens vrijlating, halen verzoekende partijen aan dat eerste verzoekende partij tijdens haar tweede gehoor eerst heeft gezegd dat enkel diens ouders aanwezig waren. Wanneer eerste verzoekende partij later tijdens het gehoor op een bondige manier antwoordde dat tweede verzoekende partij aanwezig was, bedoelde deze dat zij niet ver weg was – ze was in de buurt boodschappen aan het doen – en dat zij trouwens vlug teruggekomen was.

2.2.5.2. Bovenstaand betoog van verzoekende partijen kan de Raad niet overtuigen. Eerste verzoekende partij werd immers uitdrukkelijk gevraagd of haar vrouw thuis was toen zij aankwam na haar vrijlating, waarop deze bevestigend antwoordde. Desbetreffende passage uit het gehoorverslag luidt als volgt:

“Wie was er thuis toen u daar aankwam?”

Mijn moeder en vader

En uw vrouw?

Zij ook” (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS A. I. van 01/06/2012, p. 13).

Bijgevolg heeft eerste verzoekende partij tijdens haar gehoor uitdrukkelijk gesteld dat haar vrouw thuis was toen zij thuiskwam na haar aanhouding, zonder enige nuancering. Achteraf in het verzoekschrift stellen dat eerste verzoekende partij met de verklaring dat haar vrouw ook aanwezig was bij haar thuiskomst, eigenlijk bedoelde dat ze niet ver weg was daar ze in de buurt boodschappen aan het doen was, is dan ook niet van aard om de vastgestelde tegenstrijdigheid te weerleggen.

2.2.6.1. Daar waar verwerende partij eerste verzoekende partij verwijt vage verklaringen af te leggen omtrent het tijdstip dat S. werd gedood, wordt door verzoekende partijen gesteld dat eerste verzoekende partij hierover enkel heeft gehoord via andere mensen. Ze stellen dat de meesten de exacte datum van

de gebeurtenis niet kennen. Er werd niets over in de media bericht, waardoor deze benadering niet verbazend is. Ook wijzen ze erop dat de videobeelden niet gedateerd zijn. Verder halen ze aan dat eerste verzoekende partij tijdens haar gehoor, ondanks het feit dat deze S. niet persoonlijk kent, S. wel heeft herkend op een foto die haar gedurende het gehoor werd getoond. Ten slotte geven verzoekende partijen aan dat de bronnen van het Commissariaat-generaal zelf opmerkelijk vaag zijn. Ten eerste verwijst enkel een pro-rebellen website naar de gebeurtenissen en ten tweede wordt ook in deze informatie de datum zeer vaag vermeld. Uit de informatie blijkt niet zeker dat het in november gebeurde, misschien wel in december. Er kan van eerste verzoekende partij niet worden verwacht dat deze hierover meer zou weten dan de bronnen van het Commissariaat-generaal.

2.2.6.2. Vermits de dood van S. de kern van het asielrelaas van verzoekende partijen betreft – eerste verzoekende partij kreeg immers problemen met de ordediensten die op zoek waren naar haar broer B. omwille van diens band met S. – is het geen onredelijke verwachting van verwerende partij dat eerste verzoekende partij het overlijden van S. correct in de tijd kan situeren. Daar waar verzoekende partijen stellen dat de landeninformatie niet uitsluit dat de gebeurtenissen zouden zijn gebeurd in december, en dat uit de informatie niet zeker blijkt dat het in november gebeurde, meent de Raad dat dit argument geen hout snijdt. Immers is het desbetreffende artikel gepubliceerd op 13 november 2009, en luidt de vertaling van de titel: *“Zuiveringsactie: tijdens de laatste tien dagen werden er op bevel van Kadyrov meer dan 30 afvalligen gedood”* (administratief dossier, stuk 27, landeninformatie, CEDOCA-antwoorddocument met als referentienummer tch2012-021w, p. 6). De gebeurtenissen die in het artikel worden aangehaald, situeerden zich weldegelijk in november. Bovendien ziet de Raad niet in hoe het artikel zou kunnen gaan over gebeurtenissen die plaatsvonden in december, aangezien dit zich nog in de toekomst bevindt op het moment van publicatie van het artikel. Voorts wijst de Raad verzoekende partijen erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Indien verzoekende partijen menen dat de informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert niet correct is, komt het aan verzoekende partijen toe om deze informatie aan de hand van concrete gegevens te weerleggen. De Raad stelt echter vast dat verzoekende partijen nalaten concrete informatie aan te brengen waaruit het tegendeel zou blijken. Bovendien merkt de Raad op dat de stelling dat enkel een pro-rebellen website naar de gebeurtenissen verwijst feitelijke grondslag mist, aangezien ook de onafhankelijke krant ‘Novaya Gazeta’ melding maakt van het moordcomplot tegen president Kadyrov (administratief dossier, stuk 27, landeninformatie, CEDOCA-antwoorddocument met als referentienummer tch2012-021w, p. 2). De vage verklaringen van eerste verzoekende partij betreffende het tijdstip van het overlijden van S. worden bijgevolg met voorgaand betoog niet in een ander daglicht gesteld.

Daarenboven merkt de Raad op dat verwerende partij dienaangaande niet alleen vaststelde dat de verklaringen van eerste verzoekende partij niet overeenkomen met de informatie in het administratief dossier, ook werd vastgesteld dat eerste verzoekende partij de gebeurtenissen op een verschillend tijdstip situeerde tijdens haar opeenvolgende verklaringen, namelijk in februari 2010 tijdens haar eerste gehoor en eind 2009-begin 2010 tijdens haar tweede gehoor. Verzoekende partijen beperken zich hieromtrent in hun verzoekschrift tot het stellen dat eerste verzoekende partij de dood van S. situeert ongeveer eind 2009-begin 2010. De Raad wijst erop dat verzoekende partijen niet zonder meer kunnen verwijzen naar één versie van de verklaringen, *in casu* naar de verklaring tijdens het tweede gehoor. Daar anders over oordelen zou ertoe leiden dat elke opeenvolging van gehoren, teneinde een precieze inschatting te kunnen maken van de ernst van de aangehaalde vrees voor vervolging of het reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig zou worden.

Daar waar verzoekende partijen stellen dat eerste verzoekende partij tijdens haar gehoor, ondanks het feit dat deze S. niet persoonlijk kent, S. wel heeft herkend op een foto die haar werd getoond, oordeelt de Raad dat dit argument feitelijke grondslag mist. Op geen enkel moment tijdens het gehoor werd aan eerste verzoekende partij een foto van S. getoond, waarbij S. vervolgens herkend werd. Wel werd een videofragment getoond, aangebracht door eerste verzoekende partij zelf, waarbij deze vervolgens S. aanduidde in het videofragment (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS A. I. van 01/06/2012, p. 6). Eerste verzoekende partij toont hiermee echter niet aan dat de man die door haar werd aangeduid, inderdaad S. betrof. Daarenboven ziet de Raad niet in hoe het argument dat eerste verzoekende partij S. kan herkennen op een foto, van aard is om de vastgestelde vage en bovendien tegenstrijdige verklaringen omtrent het overlijden van S. te weerleggen.

2.2.7. De Raad stelt verder vast dat de door verwerende partij vastgestelde ernstige inconsistentie in de verklaringen van eerste verzoekende partij aangaande M., de persoon die haar broer B. zou hebben gewaarschuwd dat hij in gevaar was en moest onderduiken, een doorslaggevend motief betreft dat door

verzoekende partijen in hun verzoekschrift ongemoeid wordt gelaten waardoor deze als onbetwist en vaststaand worden beschouwd.

2.2.8. Wat betreft het argument van verzoekende partijen inzake de vastgestelde tegenstrijdigheid tussen de verklaringen van beide verzoekende partijen omtrent de beschrijving van het uniform van de mannen waardoor eerste verzoekende partij werd aangehouden, wijst de Raad erop dat dit een overtollig motief betreft zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoekende partijen aldus geen belang hebben bij het aanvoeren ervan.

2.2.9.1. Aangaande de vaststelling dat tweede verzoekende partij verklaarde de internationale paspoorten te hebben afgehaald twee tot drie maanden na het vertrek van haar echtgenoot, begin maart 2010, daar waar uit de interne paspoorten blijkt dat de internationale paspoorten reeds op 5 april werden afgeleverd, betogen verzoekende partijen volgens de meest minimalistische berekening dat hier slechts sprake is van een verschil van een twintigtal dagen.

2.2.9.2. De Raad oordeelt dat vermits de werkelijke datum van uitreiking van de internationale paspoorten zich nog minstens bijna een maand buiten het door tweede verzoekende partij aangehaalde tijds kader van twee maanden situeert tweede verzoekende partij – die daarenboven zelf deze belangrijke documenten ging afhaken – met de door haar zeer ruim gestelde periode op flagrante wijze afwijkt van de werkelijkheid. Deze vaststelling ondermijnt dan ook verder de geloofwaardigheid van het voorgehouden asielrelaas. Daarenboven wijst de Raad erop dat dit motief niet het enige motief is waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund, doch dat de beslissingen als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van aparte componenten die elk op zich een element van de bestreden beslissingen kunnen dragen.

2.2.10.1. Verder merken verzoekende partijen op dat de commissaris-generaal het feit dat de broer van eerste verzoekende partij een vriend was van die S., deze waarvan sprake in de informatie van het Commissariaat-generaal, niet passend betwist. Dit terwijl dit de kern uitmaakt van het asielrelaas van verzoekende partijen, aangezien S. aan de broer werk bezorgd had als elektricien op een militaire basis.

2.2.10.2. De Raad stelt vast dat uit de bestreden beslissingen blijkt dat verzoekende partijen hun asielrelaas niet aannemelijk hebben gemaakt. Zo werd er een ernstige inconsistentie vastgesteld tussen de opeenvolgende verklaringen van eerste verzoekende partij omtrent M., de persoon die haar broer B. zou hebben gewaarschuwd dat hij in gevaar was en moest onderduiken. Verder werd betreffende de vrijlating van eerste verzoekende partij een manifeste tegenstrijdigheid vastgesteld in vergelijking met de verklaringen van tweede verzoekende partij en werden er verschillende inconsistenties vastgesteld met betrekking tot de aanhouding van eerste verzoekende partij en de nasleep ervan. Ook kon tweede verzoekende partij de arrestatie van eerste verzoekende partij slechts zeer vaag situeren in de tijd en waren de verklaringen van eerste verzoekende partij aangaande de dood van S. zeer vaag en weinig coherent. Daar verzoekende partijen er niet in slagen de door hun beweerde vervolgingsfeiten aannemelijk te maken, diende verwerende partij geenszins na te gaan of de broer van eerste verzoekende partij een vriend was van die S. waarvan sprake in de informatie van het Commissariaat-generaal. Dergelijke vaststelling zou immers niet van dien aard zijn de geloofwaardigheid van het asielrelaas te herstellen.

2.2.11.1. Verzoekende partijen stellen daarnaast dat ze nog een andere reden hebben om problemen te vrezen, namelijk de goede contacten die zij hier in België hebben met de familie G., waarvan de meeste familieleden als vluchtelingen werden erkend. Om de contacten met de familie G. aan te tonen, voegen verzoekende partijen foto's van eerste verzoekende partij met een zoon van A. G. als bijlage bij het verzoekschrift. Verzoekende partijen menen dat de medewerkingsplicht die op asielinstanties rust is geschonden, aangezien het Commissariaat-generaal helemaal geen moeite deed om de vrees van verzoekende partijen te onderzoeken, dit terwijl de problemen van die familie welbekend zijn door het Commissariaat-generaal.

2.2.11.2. De Raad stelt vast dat de contacten van eerste verzoekende partij met de familie G. niet betwist worden in de bestreden beslissing, waardoor het aanbrengen van foto's van eerste verzoekende partij met een zoon van A.G. niet dienstig is. Daar waar verzoekende partijen stellen dat het Commissariaat-generaal geen moeite deed om de vrees van verzoekende partijen te onderzoeken, merkt de Raad op dat dit argument feitelijke grondslag mist. Het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging omwille van de contacten met deze familie werd wel degelijk onderzocht. Echter werd besloten dat verzoekende partijen dergelijke vrees geenszins aannemelijk gemaakt hebben, doordat zij

zich hebben beperkt tot het uiten van enkele blote beweringen en hun voorgehouden vrees op geen enkele manier onderbouwd hebben. Ook bleek nergens uit hun verklaringen dat zij in Tsjetsjenië al problemen gekend hadden omwille van het contact met de familie G., dit terwijl eerste verzoekende partij samen met hen zou zijn opgegroeid. Verder herhaalt de Raad dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust op de kandidaat-vluchteling zelf en dat het niet de taak is van de commissaris-generaal en evenmin van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Verzoekende partijen dienen derhalve zelf alle elementen aan te reiken om hun asielrelaas aannemelijk te maken.

2.2.12. Daar waar verzoekende partijen – onder verwijzing naar verschillende artikels, mensenrechtenrapporten en veroordelingen door het Europees Hof voor de Rechten van de mens – wijzen op de verschillende mensenrechtenschendingen, de verdwijningen, de gewelddadige politiek van de overheid ten aanzien van terroristen en de willekeurige en illegale arrestaties in de noordelijke Kaukasus, wijst de Raad erop dat dergelijke artikels, rapporten en rechtspraak kunnen worden bijgebracht ter ondersteuning van het voorgehouden asielrelaas, doch niet vermogen de geloofwaardigheid van dit relaas te herstellen. De loutere verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat verzoekende partijen in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond, alwaar verzoekende partijen, gezien de ongeloofwaardigheid van hun asielrelaas, in gebreke blijven.

2.2.13. Ook daar waar verzoekende partijen beweren te behoren tot een risicoprofiel – ze wijzen op het feit dat OSAR (Organisation Suisse d'Aide aux Réfugiés) erop duidt dat ook de kennissen en familieleden van (vermoede) rebellen een verhoogd risico lopen en dat de problemen die de kennissen van S. kregen door de informatie in het administratief dossier bevestigd worden – merkt de Raad op dat een verwijzing naar risicoprofielen niet volstaat om aan te tonen dat zij in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient zoals reeds eerder gesteld *in concreto* te worden aangetoond, wat gezien het volstrekt ongeloofwaardig bevinden van het asielrelaas niet aan de orde is.

2.2.14. Voormelde flagrante tegenstrijdigheden, vaagheden en inconsistenties betreffende wezenlijke elementen van het voorgehouden asielrelaas verhinderen terecht enig geloof te hechten aan dit relaas en laten niet toe verzoekende partijen de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet toe te kennen.

2.2.15. Uit hetgeen vooraf gaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer bepaald met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partijen vergenoegen zich, steunend op internationale rapporten inzake de veiligheidssituatie en inzake mensenrechtenschendingen in de noordelijke Kaukasus en op een veroordeling van Rusland door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, te verwijzen naar de nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen in de noordelijke Kaukasus en meer in het bijzonder in Tsjetsjenië, doch brengen evenwel geen concrete elementen aan die illustreren dat zij een reëel risico lopen op ernstige schade met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Echter, ook voor subsidiaire bescherming rust de bewijslast op verzoekende partijen. De Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de vreemdelingenwet stelt het volgende: *“Indien subsidiaire bescherming wordt toegekend, moeten de verzoekers echter aantonen dat hun leven of hun persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is”* (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). Zelfs zonder noodzaak van het bewijs van een “individuele” dreiging volstaat het niet louter naar een algemene toestand te verwijzen en dienen verzoekende partijen enig verband met hun concrete toestand aan te tonen (RvS 24 november 2006, nr. 165.109). De Raad stelt vast dat verzoekende

partijen met de loutere verwijzing naar de algemene veiligheids- en mensenrechtensituatie in Tsjetsjenië niet aantonen dat er in Tsjetsjenië effectief een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet en dat er diensgevolge een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon kan worden aangenomen. Dit klemt des te meer nu uit de gegevens van het administratief dossier, meer bepaald de "*Subject Related Briefing: Russische Federatie/Tsjetsjenië - Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië*" van 16 juli 2012 (administratief dossier, stuk 27, deel 1) blijkt dat, hoewel Tsjetsjenië niet vrij is van problemen, de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij vooral om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door de acties beperkt. Bijgevolg is de situatie er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een "reëel" risico op ernstige schade als gevolg van "willekeurig" geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art. 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. De motivering dat er actueel in Tsjetsjenië voor gewone burgers niet langer kan gewag gemaakt worden van een reëel risico ingevolge het binnenlands conflict, vooral steunend op het sterk gericht karakter van de nog aanwezige gevechtshandelingen, wordt door de loutere verwijzing naar het nog steeds aanwezige geweld en de verschillende mensenrechtenschendingen niet weerlegd. In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.16. Waar verzoekende partijen verwijzen naar artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet wijst de Raad erop dat voor de toepassing van artikel 57/7ter, waarbij de commissaris-generaal toch het voorgehouden asielrelaas bij ontstentenis van stukken geloofwaardig kan achten, dient te worden voldaan aan vijf cumulatieve voorwaarden. Artikel 57/7ter e) van de vreemdelingenwet bepaalt als laatste voorwaarde dat vast dient te staan dat "*de verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd*". Zoals *supra* uitvoerig werd toegelicht, oordeelt de Raad dat het asielrelaas van verzoekende partijen als ongeloofwaardig moet worden beschouwd. De Raad stelt derhalve vast dat geenszins aan de voorwaarden is voldaan om toepassing te maken van artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet.

2.2.17. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partijen neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 26 en 27) en dat eerste verzoekende partij tijdens de gehoren op het Commissariaat-generaal d.d. 11 oktober 2011 en 1 juni 2012 en tweede verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 1 juni 2012, de kans kregen om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Russisch en telkenmale bijgestaan door hun advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvragen van verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.18. Betreffende het document en de USB-stick die ter terechtzitting door verzoekende partijen werden neergelegd wijst de Raad erop dat deze stukken niet gesteld zijn in de taal van de rechtspleging en niet zijn vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling. In toepassing van artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006 neemt de Raad bij gebreke aan een dergelijke vertaling deze stukken niet in overweging. Bovendien kan aan de door een asielzoeker bijgebrachte documenten slechts bewijskracht worden toegekend voor zover ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, hetgeen om de voormelde redenen *in casu* niet het geval is.

2.2.19. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – uitgezonderd het overtuigend

bevonden motief – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT